

lig godt af at opmuntres til at sørge for sin syfste Udvikling, og naar man siger, at det kunne kun den Velhavendes Børn gjøre, svarer jeg, at det er ikke Tilfældet; det kan den Fattigstes Børn ogsaa godt gjøre, og gjøre det mange Gange meget mere end de Velhavendes. Den Velhavendes Søn kan være tung og Klobset og ligegyldig og magelig og doven, ligesaavel som den Fattiges kan være rast og rørig og lægge Vægt paa at udvikle sit Legeme, og han er mange Gange nødt til at gjøre det. Jeg tror, det vilde modarbejde en af vor Nations Strøbeligheder, dersom man sætter en lille Belønning for de unge Mænd, som have stræbt at erhverve sig de Evner og Færdigheder, som ere af Bigtighed for Hæren, og det er udtrykt ved, at jeg har nævnet Gymnastik og Skydning. Det er nu ganske vist, at det at træde ind i Skytteforeningerne kan være vanskeligt nok for de Fattigste, det indrømmer jeg meget gerne; men Hjemsendelsen bør heller ikke være en Belønning for at være Medlem af en Skytteforening, men det bør være en Belønning for at have erhvervet sig Færdighed i at skyde, og for at erhverve sig denne, behøver man kun at have en sikker Qaand og et skarpt Øie og saa at gjøre sig Umage, og det kan læres allerede i den Tid, Mandstabet er inde ved den første Uddannelse. Desuden dyrkes jo begge disse Færdigheder ved Folkehøjskolerne, og Rigsdagen bevilger jo aarlig 100,000 Kr. til Uddeling blandt fattige Elever, for at de skulle kunne besøge disse, saa det kan ingenlunde siges, at der her sættes en Præmie for de Velhavendes Børn; det er endogsaa et stort Spørgsmaal, om ret mange af disse ville vinde denne Præmie; men jeg tror, at Bestemmelsen vil bidrage til, at Alle anspænde deres Kræfter for at tilegne sig disse Færdigheder. Saa maatte naturligtvis Krigsministeren foreskrive de nærmere Bestemmelser for, hvilken Grad af Færdighed der skulde lægges for Dagen, for at man kunde opnaa denne forlods Hjemsendelse, thi et Resultat af Befalingsmændenes vilkaarlige Skøn skulde det ganske vist ikke være. Det er de Grunde, hvorfor jeg har stillet Forslaget. Jeg tror, det er godt, idetmindste middelbart godt, for Hæren at faae saa mange Medlemmer som muligt, der ere i Besiddelse af disse Færdigheder, og jeg tror, at man, ved at tage Hensyn til dem og give dem en saadan Belønning, naar de ere istand til at opnaa den, vil virke for, at Ungdommen lægger større Vind derpaa, end den hidtil har gjort. Naar der er sagt, at netop disse Folk, der have den største Færdighed i Gymnastik og Skydning, ville kunne have fortræffeligt af at blive inde til Garnisonstjeneste, miskjender jeg paa ingen Maade, at Garnisonstjenesten kan medføre en Udvikling; men det vilde dog væsentlig kun gjælde for den Halvdel af de Tilbageholdte, der holdtes inde om Sommeren, thi vort Klima forbyder jo de fleste Dvælsere, idetmindste under aaben Himmel, om Vinteren. Men

det er dog givet, at Garnisonstjenesten nærmest maa betragtes som en Byrde, der paalægges de Vernepligtige, fordi den er nødvendig til at beskytte Statens Eiendom og vaage over Borgernes Fred, fordi Landet ikke hele Vinteren igjennem kan være uden alt andet Militær end de Rekruter, der ere indkaldte for at indøves. Jeg vilde med største Glæde gaa ind paa, at alle de Vernepligtige bleve langt længere Tid inde. Jeg tror, det er et Experiment, hvis Rigtighed det endnu ikke er lykkedes at godtgjøre, og som jeg heller ikke vil ønske maa blive stillet paa Prøve for det Første, om 6 Maaneders Uddannelse med to senere Indkaldelser er nok til at øve en Hærs Soldater. Vor Nabo mod Syd fordrer jo, at de skulle ligge 3 Aar inde. Vore Naboer mod Nord gjøre maaste endnu mindre end vi for at øve deres unge Mandskab; men jeg siger, det er ikke bevist, at det er tilstrækkeligt, og det gjør mig derfor ondt, at Nationens Evne ikke strækker til for at kunne holde dem Alle idetmindste et Aars Tid inde. Derved er nu imidlertid Intet at gjøre. Man er gaaet ind derpaa, og jeg med, fordi man i den Henseende maa høre sig for det, der er den almindelige Opinion. Men naar man da altsaa alligevel maa indrømme, at Halvdelen af de Vernepligtige gaa hjem, tror jeg, det er rigtigt at benytte denne Omstændighed, haade til at true dem, der ere uwillige, ligegyldige og lade til at lære Tjenesten, og til at belønne dem, der vise sig at være i Besiddelse af Færdigheder, der ere af Bigtighed for Soldaten. Det er dertil, mit Forslag sigter, og hermed har jeg nu anbefalet det og udstøt mit Hjerte; jeg gjør mig, som sagt, ingen Illusioner om dets Skæbne.

Formanden: Jeg veed ikke, om noget af de ærede Medlemmer af Mindretallet ønsker Ordet?

H. Rasmussen: Jeg skal faane Thinget for at høre paa en Smødegaaen af de Vindringsforslag, som ere stillede af Flertallet. Vi vide jo altfor godt, at, efter som Stillingen er for Dieblikket her i Landsthinget, er ethvert Ord, som bliver sagt fra Mindretallets Side, unyttigt og overflødig. Kun skal jeg for mit Vedkommende gjøre opmærksom paa, at min Mening er den, at Hærløven af 6te Juli 1867 har set sig istand til at tilveiebringe og har uden Tvivl tilveiebragt et godt Befalingsmandskab og vel øvede Soldater og har ikke i nogen Udstrækning de Mangler eller behøver saa vidtløftig en Forandring, som er foreslaaet af det ærede Flertal, end siges af Ministeren. De enkelte King i Hærløven af 1867, som trængte til Forandring, behøvede ikke at forandres paa saadan Maade, at Beføstningerne bleve paa langt nær saa store, som Flertallet og Ministeren nu foreslaa. De maatte efter min Mening kunne afhjælpes paa en langt billigere Maade. Jeg